

Per styrede ikke sin Utaalmodighed længer end akkurat de otte Dage, Obersten havde forlangt til Betænkningstid. Men da han den niende Dag atter stod i dennes Arbejdsværelse, fandt han en helt anden Mand end den interesserede Kollega, med hvem han Ugen før havde taget en saa opmuntrende Afsked. Obersten hverken gav ham Haanden eller bød ham tage Plads. Med bulderbasagtig Bryskhed — som dog aabenbart dækkede over nogen Forlegenhed — gav han ham straks alle hans Tegninger tilbage, idet han sagde, at han ved nærmere Undersøgelse alligevel ikke fandt disse Forsøg egnet til Optagelse i Tidsskriftet.

„Det hele er for umodent. Men De er ogsaa altfor ung til saaledes at gaa paa egen Haand ... Og De har jo ikke engang taget Deres Eksamen ... er ikke Kandidat, efter hvad jeg hører.“

Naa saadan! — tænkte Per. Han har været forsigtig og anstillet Undersøgelser ... rimeligvis forhørt sig hos selve Professor Sandrup. Ja, vent!

Obersten havde imidlertid stillet sig hen foran Porcellænsovnene i den anden Ende af Stuen og mønstrede herfra med Mistænksomhed hans Person og Paaklædning lige ned til Støvlerne, — ja kastede endog et undersøgende Blik hen paa hans Hat, som Per ved sin Indtræden havde lagt fra sig paa en Stol ved Døren.

„Deres Navn er Sidenius,“ sagde han efter nogen Tavshed. „Er De maaske af den bekendte Præsteslæggt af dette Navn?“

Som altid, naar Per fik dette Spørgsmaal, lod han, som om han overhørte det. Og nu begyndte han i ret udfordrende Tone at ironisere over Oberstens saa pludselig ændrede Dom over hans Arbejdes Værd. Men Obersten afbrød ham hastig og noget